

Aangepast 5 oktober 2011

CRM in het (buiten)land

Koorreis Luxemburg

Vervolg II

Het is een royaal pakket en we zullen niet van de honger omkomen. We rijden een extra rondje door de stad, want de gidsen waren nog niet op de afgesproken plaats, wij waren iets te vroeg. Er staan overal 'witte fietsen'. Die kun je huren.

Freek Mos zorgt voor hilariteit door op te merken dat de Duitsers nog steeds de fiets van zijn opa hebben.

Heer, wees mijn gids

De chauffeur moet nu ineens een extra staaltje stuurmanskunst vertonen, want er was een weg afgesloten die hij gepland had. Hij is echter niet voor één gat te vangen. Je moet toch wat als je niet op een plaats mag blijven om de gidsen op te wachten die ons op de rondrit over hun stad gaan vertellen. We zien vast een voorproefje van alle winkels waar we, als de mannen in de kerk oefenen, ons geld eventueel kwijt kunnen.

Terug bij de instapplaats voor de gidsen, blijkt er nog pas één te zijn, dus nog even wat meer capriolen met de bus. Vanuit de bus komen nu geluiden als *Heer wees mijn gids* en *Stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw*. Toch mooi dat vertrouwen, al klonk er enige ironie in door. Als de chauffeur nog eens een ander baantje wil, kan hij altijd nog in het circus solliciteren. Als je zoveel kunsten met een bus kan uithalen, is het trapezewerk een peulenschil.

Arie houdt op dit moment een betoog over Palm, zon en Hoegaarden, niet te verwarren met boomgaarden. Er komt iemand met een dingetje. Nou ja, ineens zijn er heel veel mensen met een dingetje. Volgens Alie kun je daaraan

zien wat ze zijn of doen. Kort gezegd: de temperatuur stijgt, Arie op de vlucht en het niveau daalde heel even naar een bedenkelijk niveau. En zoals altijd als de nood het hoogst is, is de redding nabij. Hoewel... Aad heeft nu al twijfels, want 'ze' - de gids - heeft een glazen oog. We zullen zien en als zij het nu ook ziet, dan wordt het toch nog wat.

De naam van de gids weet ik nu al niet meer, ik begin af te nemen. Ze vertelt wat ze van plan is en houdt haar betoog over de stad Luxemburg. Al rijdende komen we 'alles' te weten. (*Nu even Googelen, en alles wat in de bus verteld werd, komt weer boven, red.*) Zo schrijvend heb ik een stuk gemist van het hele gidsverhaal door een telefoontje en het sms-antwoord

daarop. Nu ga ik maar eens naar buiten kijken in plaats van schrijven. Zie ik ook nog wat.

We zitten weer in de bus, na een warme, maar leuke middag waarbij het slotakkoord heel bijzonder was. We zijn eerst met Riet in de rolstoel met een paar

Fotoverantwoording:

Nel den Haan, Lotte Rikkoert, Cees de Water, Wim Heijsteeg, Jan Penning e.a.

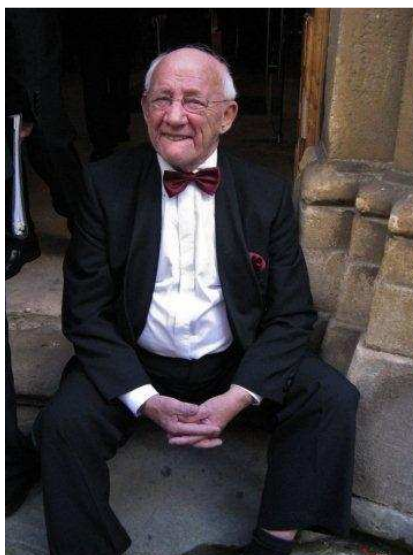
meiden aan de wandel gegaan. We hadden hoge nood, dus Ali dacht: 'wie doet me wat, ik zie geen lege terrastafel voor zes personen, maar ik heb wel een volle blaas'. Dus lopen, gewoon het restaurant in. Ali liep, ze liet het nog net niet lopen, op zoek naar een toilet. Nel erachteraan. Opgelucht vonden we later een plekje. Bij de meeste terrasjes mochten we niet gaan zitten omdat we alleen wilden drinken. Levert niet genoeg op. Uiteindelijk toch een plekje gevonden, nog net niet op de schopstoel, maar het scheelde weinig. Daarna weer gelopen en een tussenstop bij een heerlijke Italiaanse ijssalon. Toen vonden we het wel genoeg, nu op weg naar de kerk waar de mannen zich met het zingen al in het zweet gewerkt hebben.

Inloopconcert

Vanaf drie uur het inloopconcert. Er liepen ook mensen in en uit, behalve de goedgevulde kerk met CRM-vrouwen was er ook Luxemburgse en toeristische belangstelling. De akoestiek was goed, het geluid van de mannen opperbest al zag je ze peentjes zweten. Het mooiste was het *Dank sei Dir, Herr*, wat wij vrouwen, de tweede keer, allemaal uit volle borst meezongen. Dat was het weer, nu naar ons hotel terug voor een fikse opfrisbeurt, wat rust en dan alweer een diner met avondprogramma.

Enerverende avond

We hebben een af en toe enerverende avond achter de rug. Allereerst een heerlijk diner, een gezellige tafel, nou ja, tafelenoten. Een leuke ober. Tot zover alles prima. Daarna kwamen de CRM-ers die in Commerce zaten naar ons hotel en kon het avondprogramma beginnen. Even de muziek met Aldert geoefend, heel zacht, want de anderen mochten nog niks horen. Daarna hebben we ons met negen meiden opgesloten in het invalidentoilet om nog even kort een couplet met refrein te oefenen. Dat ging meteen prima. Na een seintje van John gingen we als *Farce Majeuere* de zaal binnen. Met een paar woorden had ik (viel me mee van mezelf) de zaal stil en na een korte inleiding gingen we van start. Aan de reacties te merken was het een succes. Daarna deed Dick Cozijnsen

een komische voordracht over de omgekeerde wereld. Nadat wij zo enthousiast de stemming erin gebracht hadden, daalde die helaas al weer snel omdat het hotelmanagement dacht dat een gezelschap van plm. 190 mensen, gerund kon worden door anderhalve ober. Niet dus, geen schone glazen meer, dus geen consumpties. Zit je dan met de dorst en je gele muntjes. Binnen de kortste keren gingen de CRM-ers op de loop. Ze hadden nog wel even samen gezongen, maar toen ging men toch naar buiten en probeerde elders de dorst te lessen. Jammer vooral voor John die zo zijn best heeft gedaan alles piekfijn te regelen. Ik lig lichtelijk uitgeteld dit avondreëlaas te schrijven. De ogen van mijn eega vallen al dicht en ik hoor al voor mij helaas overbekende geluiden (wat zou het zijn?). Ik ga ook maar slapen, morgen weer verder...

Van de wereld

Met diclofenac, paracetamol en een halve slaappil in je, zou je toch zeggen dat een mens wel even van de wereld is. Maar ja, ik ben een beetje gek mens, om drie uur was ik alweer terug uit dromenland. Maar dat gebeurt wel vaker, niks nieuws. Lekker vroeg opgestaan en gezellig met Aad en Ali ontbeten. Om ons heen natuurlijk nog een kolonie CRM-ers, maar die ga ik niet allemaal noemen. Arie was om kwart voor zeven al aan zijn ochtendwandeling begonnen. Doet ie thuis nooit, dan draait ie zich om die tijd nog eens om. Maar als hij ergens anders is en zeker als hij bij de club regelneven hoort dan heeft mijn lieve man rust noch duur om het maar netjes te zeggen. We hebben, zoals gezegd, een mooie, maar ook bijzondere kamer. De badkamer is slechts door een glazen schuifwand van de rest van de kamer afgescheiden. U begrijpt het al, het intieme leven van deze kamerbewoners ligt zo ongeveer op tafel. Als je samen bent is dat geen probleem. Maar deel je de kamer bijvoorbeeld met iemand met wie je een ander soort relatie hebt dan kan dat toch wat onplezierig zijn. Ik kan me bijvoorbeeld zonder moeite situaties bedenken waarin dat gewoon waardeloos is. Je bent vrouw of niet en ook nog jong geweest. Met andere woorden: het is allemaal leuk zo'n design-

kamer met allerlei toeters en bellen, maar... Ik mopper niet hoor, ik ben dik tevreden, ik denk gewoon even iets verder.

Boven in de kerk

Goed, nu weer terug naar het moment van de dag: kwart over acht. Over een uur moeten we boven in de kerk zitten. Nou ja, niet in de nok, maar de kerk staat op een hoogte. Daar gaan we de mis bijwonen. De mannen zingen en daarna de bus in op weg naar Trier: varen.

Het was een bijzondere ervaring de mis in een mooie kerk op een berg. De mensen daar hebben nog nooit zo'n volle kerk gehad. De mannen hebben weer mooi gezongen. Het klonk super en er waren diverse kippenvelmomenten. En niet van de kou.

Na de mis kregen we nog een verrassing in negatieve zin. Het goot, en nu we in de bus zitten op weg naar Trier begint het ook nog te onweren. Maar de stemming is opperbest, wat kan het ons schelen. Het is wel een reis van uitersten. Gisteren bloedheet en vandaag is zelfs de term hondenvweer zacht uitgedrukt. Er kwam net al een opmerking van we hoeven niet te gaan varen, we zitten nu al op het water. Ik word er eerlijk gezegd niet blij van. Ik heb helaas sinds een aantal jaren last van

hoogtevrees en om in noodweer door de bergen te rijden, al zijn ze niet zo hoog als in Zwitserland, het wordt steeds hachelijker. Nu zag de chauffeur een bord waarvan hij door de regen niet kon lezen wat erop stond. Nu maar hopen dat het geen wegafsluiting op een smalle weg is. Arie doet even een leuke duid in het zakje: 'als we niet verder kunnen, gaan we gewoon picknicken, we hebben lunchpakketten bij ons. En water is er buiten genoeg'. We zullen maar hopen op een goede aankomst in Trier. De chauffeur is heel goed, aan hem zal het niet liggen.

Volgens hem is dit hondenvweer de laatste stuip trekking van de orkaan Irene. Onderweg troosteloze aanblikken van verregende campings. En jawel de eerste *Umleitung*. We zitten nu in Duitsland en weer op een soort massageweg - niet voor het eerst. Een grensgevalletje noemt de chauffeur het. De weg is

zo smal dat de bus er net op kan rijden. Het is dus maar te hopen dat alle eventuele tegenliggers nog in bed liggen.

In de bus is de nodige hilariteit eerst om Arie die lollig doet ten koste van mij, maar ik lust hem rauw. Daarna wordt gefilosofeerd over de lunchpakketten die voor vandaag door hotel International geleverd zijn. Men vraagt zich af of er een biertje bij zit, die ze gisteravond niet konden of wilden schenken. Verder hebben we alweer twee borden met *Um-*

leiding gehad. Het blijft een hele rit met hindernissen, naar Trier. Een korte tussenstop waarbij de lunchpakketten worden uitgedeeld en de reis gaat weer verder. Samen met de koffie, die net was uitgedeeld, zorgt dit voor de nodige lachsalso's. Zo groeit er bij Aad ineens sla op een plaats die voor ons niet zichtbaar was. Toen Nel zich even later verslikte in haar broodje ging Aad er ook nog maar even van uit dat er een kunstgebit door de bus rolde.

Lunch- en andere zakken

Er was dus een overvloed aan zakken, waardoor de nodige zakkengrappen door de bus vlogen. De rust keerde daarna al snel weer terug en we zijn inmiddels in Trier aangekomen. Nu eens kijken of we de boot op kunnen.

De gezellige, maar natte boottocht is al weer voorbij. We konden wel op het zonnedek zitten, maar de kans op vastroesten was iets teveel aanwezig.

De bus is nu alweer op weg naar Hoogerheide. Hier bleek dat er mensen zijn die mijn lieve man nu van een andere kant hebben leren kennen. Ik denk dat ook ons nageslacht als ze erbij zouden zijn zich af en toe zouden verbazen over (o)pa, hoewel hij tegenwoordig met tijd en wijle ook thuis wel de lolbroek uithangt. Maar zoals hij zelf zegt, in de Bergkerk is hij eerbiedig.

Ondertussen rijden we van de ene wolkbreuk in de andere.

Alle nattigheid ten spijt moet me nog iets van het hart. Ik vertelde kort geleden dat ik met zo'n koorreis meega omdat mijn man dat nou eenmaal zo fijn vindt. Het is niet mijn persoonlijke voorkeur om met zo'n groot gezelschap op pad te gaan. Maar ik moet zeggen, het was echt een leuke trip. We hebben veel gelachen en hoewel het nog steeds niet iets is wat ik zou kiezen, heb ik er geen spijt van. Zo langzaam zie ik steeds meer mensen om me heen die de luiken even sluiten. De jaren gaan tellen blijkbaar. Dat is zo gek nog niet, een *powernap* voor we aan het slotdiner beginnen. Als de chauffeur maar niet meedoet.

We komen langzamerhand in de goede richting. Soms zien we dingen op de weg waar we afwisselend om lachen, van huiveren of zelfs verbijsterd zijn. Zo reed er net een tijd een ver familielid van *Stiefbeen* voor ons. Grotere rot-

zooi in een aanhanger hebben we nooit gezien. Als er geen ongelukken van komen, leidt het wel af, een soort rijdend amusement. En dat kan zomaar in België, geen politie die ze van de weg plukt. We zitten voorin de bus en dus zie je dan alles extra goed. We zien wel een mooie avondlucht in de verte. Zou er echt een eind aan die watervallen komen?

Het afscheidsdiner in Hoogerheide

Het is kwart voor tien en de bus rijdt weer met een volgegeten bende. Het slotdiner was supergezellig en John en Chiel zijn naar behoren bedankt voor al hun werk. We hebben echt een superweekend beleefd. Tijdens het laatste stukje van de terugreis zal Arie nog even met de envelop voor de chauffeur rondgaan. Freek is van mening dat de envelop aangeboden moet worden door een liefvallige jongedame. Hij blijft geintjes maken. De chauffeur wordt nu bedankt voor zijn goede werk en de envelop wordt overhandigd. Freek Mos maakte nog even wat op- en aanmerkingen over de cadeaus die hij kreeg. Zoals een toonladder van 25 meter van Aldert en een orgelpijp van Aarnoud. Ze pasten

niet in de koffer en hij heeft ze daarom in het hotel moeten achtergelaten. Voor wie Freek niet kent, dit alles bestaat slechts in zijn fantasie en hij zorgt met zijn grappen regelmatig voor vrolijkheid. Wel knap, want zijn vrouw heeft het niet gemakkelijk en tussen de grappen door verzorgt hij haar heel geduldig en liefdevol. Petje af!

Het laatste stuk zal ik in duisternis, wandelen wilde ik schrijven, maar dat is wat ver en gaat ook lastig in de bus. Ik bedoel, ik zie dat ik de enige ben die het lampje aan heeft. Misschien zijn er mensen die willen slapen en dan stoort ik. Trouwens mijn Arie behoeft assistentie. Hij spit mijn tas door op zoek naar een plastic zakje.

Om kwart over elf arriveren we bij de Bergkerk. Een vlotte thuisreis, daarna door naar 's-Gravenzande. We kunnen terugzien op een geslaagde koorreis. ■